

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PLs. ÚS 57/2025-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoPr/14/2023 z 25. januára 2024 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3CdoPr/5/2024 z 29. januára 2025 (Rvp 1136/2025) a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], oboch zastúpených JUDr. Petrom Kubinom, advokátom, Bottova 2A, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/11/2024 z 11. marca 2024 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4CdoPr/2/2025 z 27. mája 2025 (Rvp 2382/2025) takto

r o z h o d o l :

1. Veci vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1136/2025 a pod sp. zn. Rvp 2382/2025 **s p á j a** na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené **pod sp. zn. Rvp 1136/2025**.
2. Toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. mája 2025 sa sťažovateľ [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ 1“) domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) samostatne, ako aj v spojení s právom na rovnaké zaobchádzanie a zákaz diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 14 dohovoru označenými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd pred rozhodnutím vo veci samej prerušil konanie na účely podania návrhu Súdnemu dvoru Európskej únie na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorému predloží prejudiciálnu otázku špecifikovanú v petite ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť je vedená pod sp. zn. Rvp 1136/2025 a bola pridelená sudcovi

spravodajcovi Milošovi Maďarovi, ktorý je podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2025 do 31. decembra 2025 (ďalej len „rozvrh práce“) členom prvého senátu ústavného súdu.

2. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. septembra 2025 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ 2“) domáha vyslovenia porušenia identických práv podľa ústavy a dohovoru ako sťažovateľ 1 rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu označenými v ústavnej sťažnosti, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Rovnako ako sťažovateľ 1 navrhuje, aby ústavný súd pred rozhodnutím vo veci predložil Súdnemu dvoru Európskej únie zhodnú prejudiciálnu otázku, ako navrhuje sťažovateľ 1. Ústavná sťažnosť sťažovateľa 2 je vedená pod sp. zn. Rvp 2382/2025 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému, ktorý je členom tretieho senátu ústavného súdu.

3. Z ústavných sťažností a príloh k nim pripojených vyplýva, že obaja sťažovatelia ako príslušníci Policajného zboru sa samostatnými návrhmi na nariadenie neodkladného opatrenia s poukazom na zákon č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane oznamovateľov“), na zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov a na postavenie chránených oznamovateľov závažnej protispoločenskej činnosti domáhali ochrany pred porušovaním svojich subjektívnych práv zo strany žalovaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému malo dôjsť u sťažovateľa 1 vydaním personálneho rozkazu o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby v zmysle § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov a u sťažovateľa 2 vydaním organizačného opatrenia a personálnych rozkazov, ktorými bola sťažovateľovi zrušená jeho funkcia, z tejto funkcie bol odvolaný a následne preložený na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby a bol zaradený do nižšej platovej triedy. Mestský súd Bratislava IV návrh sťažovateľa 1 zamietol z dôvodu, že uznesenie, ktorým by nariadil neodkladné opatrenie, by bránilo v kompetencii iného orgánu verejnej moci, a tiež z dôvodu, že sťažovateľ neosvedčil potrebu bezodkladne upraviť pomery, v jeho veci existovali iné zákonné možnosti, ako dočasne upraviť pomery medzi stranami sporu (inštitútmi správneho práva a správneho súdnictva) – rozklad, proti personálnemu rozkazu a následne správna žaloba s prípadným návrhom na priznanie odkladného účinku. Mestský súd Bratislava IV návrh sťažovateľa 2 zamietol s poukazom na okolnosť, že nie je daná právomoc civilného súdu na nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, neodkladným opatrením nie je možné brániť vo výkone právomoci inému orgánu, sťažovateľ 2 sa môže domáhať preskúmania personálneho rozkazu podaním odvolania (riadny opravný prostriedok), v prípade neúspechu v odvolacom konaní sa môže obrátiť žalobou na správny súd, ktorý môže podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku priznať takejto správnej žalobe odkladný účinok. Zároveň uviedol, že vzhľadom na osobitosti antidiskriminačných sporov súd nemôže takýto spor rozhodnúť neodkladným opatrením konzumujúcim vec samu len na základe jedného podania sťažovateľa, pretože je tu nevyhnutné dať priestor aj protistrane. Sťažovateľ vôbec neosvedčil, že v danom prípade organizačného opatrenia a personálnych rozkazov išlo o „odvetné“ opatrenie správneho orgánu, a rovnako neosvedčil konkrétnymi skutočnosťami ani porušenie zásady rovnakého

zaobchádzania jej porovnaním s inými oznamovateľmi v porovnateľnej situácii. Proti uzneseniam mestského súdu podali sťažovatelia odvolania. Krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia súdu prvej inštancie, následne podané dovolania najvyšší súd napadnutými uzneseniami odmietol.

4. Sťažovatelia uplatňujú zhodné námietky v troch líniách, a to že (i) napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu porušujú zákaz diskriminácie svojvoľným a nezákonným znížením miery ochrany poskytovanej im zákonom o ochrane oznamovateľov ako chráneným oznamovateľom závažnej protispoločenskej činnosti výlučne z dôvodu ich postavenia ako policajtov, a to odopretím prístupu k neodkladnej súdnej ochrane podľa § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“); (ii) konajúce súdy ústavne neudržateľne odmietajú vykonať svoju právomoc s odkazom, že navrhované neodkladné opatrenie by bránilo vo výkone právomoci iného orgánu verejnej moci, čím svojvoľne a diskriminačne odopierajú sťažovateľom súdnu ochranu podľa zákona o ochrane oznamovateľov a antidiskriminačného zákona; a (iii) neposkytujú žiadnu odpoveď na podstatné námietky sťažovateľov o porušení povinnosti žalovaným podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, keď nepožiadali Úrad na ochranu oznamovateľov o udelenie súhlasu s pracovnoprávnym úkonom (personálnym rozkazom), teda žalovaný doteraz v konaní podľa § 7 ods. 5 zákona o ochrane oznamovateľov nevyvrátil (nepreukázal), že personálne rozkazy nemajú žiadnu príčinnú súvislosť s kvalifikovanými oznámeniami sťažovateľov, a preto ide o odvetné opatrenie žalovaného urobené proti sťažovateľom.

5. Je teda zjavné, že skutkové a právne okolnosti v právnych veciach sťažovateľov sú obdobné, pričom konajúce súdy rozhodli napadnutými uzneseniami vo veciach sťažovateľov s rovnakým výsledkom (zamietnutie návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia). Námietky sťažovateľov proti napadnutým uzneseniam krajského súdu a najvyššieho súdu sú formulované v rovnakých argumentačných líniách vymedzených v predchádzajúcom bode tohto uznesenia. Sťažovatelia sa tiež domáhajú prerušenia konania o svojich ústavných sťažnostiach na účely začatia konania o identickej prejudiciálnej otázke. Sú zastúpení rovnakým právnym zástupcom a namietajú porušenie identických práv podľa ústavy a dohovoru.

II.

K spojeniu vecí

6. Podľa § 7 ods. 1 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd rozhoduje v pléne o spojení vecí patriacich do pôsobnosti senátu ústavného súdu, ak ide o veci prerokúvané v rôznych senátoch ústavného súdu.

7. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy vecí primerane CSP.

8. Podľa § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Ak boli také konania pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr.

9. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 62 zákona o ústavnom súde možno v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

10. Podľa čl. II bodu 10 prvej až tretej vety rozvrhu práce v záujme hospodárnosti konania môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené členom rôznych senátov ako sudcom spravodajcom, na spoločné konanie, ak tieto veci spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Návrh na rozhodnutie o spojení môže plénu ústavného súdu podať sudca spravodajca vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje, alebo predseda ústavného súdu. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, je na spoločné konanie o spojených veciach príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr (§ 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. S prihliadnutím na skutkovú a právnu súvislosť ústavných sťažností sťažovateľov plénum ústavného súdu v záujme hospodárnosti konania podľa § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 CSP a čl. II ods. 10 rozvrhu práce rozhodlo o spojení týchto vecí na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1136/2025 (bod 1 výroku tohto uznesenia).

12. Zároveň ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde, že toto uznesenie o spojení vecí na spoločné konanie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2025

Ivan Fiačan
predseda Ústavného súdu
Slovenskej republiky